

AŽ NÁVĚKY

DAVID
ROLLINS

Autor mezinárodních bestsellerů

TALPRESS

Až navěky

Vyšlo také v tištěné verzi

David Rollins

Až navěky – e-kniha

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

David Rollins

AŽ NAVĚKY

TALPRESS

First published by Critical Mass in 2018

Copyright © David Rollins 2018

Translation © Ondřej Duha 2022

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN tištěné knihy: 978-80-7197-779-7

ISBN ePUB: 978-80-7197-811-4

Pro Sama a Ruby

Ronald V. Small @realSmall

Amerika MILUJE a RESPEKTUJE své veterány.

Jsou to ti nejlepší z nás.

Podporučík Arlen Wayne, můj nadřízený, se předklonil a poklepal na dopis na stole. „Bůh ví, že máš spoustu času, aby sis tohle rozmyslel. Co chceš dělat?“

„Objednat pití.“

„Vine, alkohol není odpověď na všechno.“

„Fakt ne?“ Kývl jsem přes bazén na Juana, číšníka roznášejícího pití, svého nejnovějšího nejlepšího přítele, a ukázal mu dva prsty. „Vypadáš dobře,“ řekl jsem Arlenovi. „Ať děláš cokoliv, zabírá to.“

Trochu rozpačitě pokrčil rameny.

Něco se dělo. Arlen vypadal o spoustu let mladší. S několika postpubertálními pupínky by ho skoro mohli považovat za poručíka. Společnost Marnie, mladší sestry Ann Mastersové, mu zjevně svědčila. Nebo se jí možná nelíbil jeho pupek a nasadila mu nějakou dietu nebo ho zapsala na bikram jógu, zumbu, do posilovny Spartan – nevím, co je mezi fanatiky na fitness právě v módě. A ty první šediny, které se mu v poslední době objevily ve vlasech? Byly pryč. Zjevně si je začal barvit. Proč

ženy chtějí změnit své partnery v něco více udržovaného a méně orientovaného na sporty a plavky, když muž si nepřeje nic jiného, než aby jeho drahá polovička zůstala tou sladkou, nekritickou kočkou, která mu řekla, že ji baví ho kouřit? Je to jeden ze zákonů vesmíru. Objevil ho Newton. Nebo to byl Gallileo? Zdravím, Venuše, už jste se setkala s Marsem?

„Jsi unavený, Vine?“

„Proč?“

„Špatně se soustředíš.“

Usmál jsem se na Hong, která si tenhle okamžik vybrala k tomu, aby prošla kolem stolu a vrhla na mě významný pohled. Ona mi přezdívala Hung, čímž narážela na mou mužskou chloubu. Hong a Hung. Hezké. „Jo, vlastně jsem vyčerpaný.“ Arlen sledoval můj pohled, který končil na hodně úsporných bikinách, štíhlých zádech barvy karamelu a dlouhých rovných černých vlasech. „Ale pro tebe je tohle dovolená.“

Arlen ty bikiny obdivoval, dokud se nepoložily na plážové lehátko, a pak řekl: „Bavili jsme se o tvém odchodu na odpočinek. Ptal jsem se, jestli s tím chceš opravdu seknout?“

Byl jsem unavený, což byl důvod, proč jsem napsal dopis, ve kterém jsem rezignoval na svou hodnotu ve vojenském letectvu. Teď mi jím tady mával před očima. Posledních několik let v OSI, Úřadu pro zvláštní vyšetřování, bylo drsných, a to nejen fyzicky. Vyčerpávalo mě to i psychicky. Není možné donekonečna zachraňovat svět, aby si to na vás nevybralo svou daň. A já už tu svoji platil.

„Za předpokladu, že opravdu rezignuješ, máš nějakou představu, co budeš v civilu dělat?“ zeptal se. „Pro lidi, kteří umějí leda vyhazovat něco do vzduchu, mimo armádu moc uplatnění není.“

„Třeba by mě vzali do kamenolomu?“ nadhodil jsem.

„Myslím to vážně, Vine. To, co považuješ v téhle práci za normální, si už nebudeš moci dovolit, jakmile odejdeš – řekněme do běžného světa. Nechápej to špatně, ale tvůj svět je dost pokřivený prakticky z každé perspektivy kromě té tvojí. Lidi jako ty...“

„Lidi jako já...“

„Pro člověka ve tvé profesi, který odejde z armády, se obrana práva a pořádku, práce v některé z policejních složek, nejvíc podobá světu, ve kterém umí fungovat.“

„Tím chceš říct, že jsem postižený.“

„Emocionálně, morálně... jo, to je dobré slovo, jak tě pospat – postižený.“

„Dobře.“

„Podívej, jestli chceš, můžu zavolat pár lidem. Jsi vyznamenaný veterán se Stříbrnou hvězdou. To je zboží, které můžeš prodat. Co třeba američtí maršálové? Mám tam nějaké kontakty.“

„To asi ne.“ Američtí maršálové? Dělat chůvu odsouzeným zločincům? Nic pro mě.

„Tak co CIA?“

Tohle si zasloužilo jízlivé odfrknutí. „To myslíš vážně, Arlene? Víš, co si o sobě navzájem myslíme. Při mém štěstí bych se ocitl pod Bradleyem Chalmersem.“ To bylo místo, kde by nechtěl být nikdo, dokonce ani paní Chalmersová, pokud v té době vůbec někdo takový byl.

„Chalmersovi právě přiklepli flek zástupce ředitele:“

„A ty mi navrhuješ, abych tam šel?“

„Je to velká organizace.“

Tak Chalmers vede CIA, nebo skoro. Kam ten svět spěje.

„Je to trochu tvoje vina, to ty jsi mu pomohl na židli čísla dvě.“

„Já za to nemůžu, Vine. To na mě neházej. Mexický prezident za něj vytrvale lobboval díky tomu, že usvědčil Artura Pereze z masakru na letišti Horizon.“

Další odfrknutí. Taková ironie. Arturo Perez alias Slzy Chihuahuy byl řezník, který za účelem propašování nákladu kokainu na americkou půdu povraždil dvaasedmdesát lidí na soukromém letišti Horizon u El Pasa. Chalmers Perez neusvědčil. Byl jsem to já, a dovolím si dodat, že za cenu velkého osobního rizika. Arlen předal veškeré důkazy, které jsem získal, Chalmersovi, a tak mu vlastně přinesl povýšení na stříbrném podnose.

„Co pořád frkáš?“

„Něco mi uvízlo v nose. Chalmersův sopl.“

„Dluží ti protislužbu.“

„A já jsem si jistý, že by mu udělala radost odplata.“

„Není to něčí soukromý podnik,“ připomněl mi Arlen.

„Někdo by na to měl CIA upozornit.“

„Zpátky k mojí původní otázce. Musíš se něčím živit.“

„No, rozhodně se nehodlám živit jako polda.“ To byl právě teď můj problém: každodenní detektivní rutina. Ne, díky. Možná jsem prostě potřeboval pauzu, dělat něco jednoduššího.

„Dobře, takže jsme dospěli k tomu, že letectvo samo o sobě problém není. Je to OSI?“

„Možná.“ Kdybych to připustil, šel bych proti všeobecnému trendu. Práce v OSI byla u letectva nejžádanější, snad kromě pilota, a stála se na ni dlouhá fronta.

„Začínáš mluvit jako nějaký mileniál, Vine. Za chvíli mi řekneš, že se chceš stát influencerem na Instagramu.“

„Zdravý sarkasmus okoreněný špetkou stereotypního uvažování. Hezké. Asi jsem tě tím nakazil.“ Díval jsem se, jak se Hong zvedá z lehátka, ladně kráčí k bazénu a skáče do vody. Arlen ji sledoval také a příštích třicet vteřin jsme jen mlčeli a nerušeně vstřebávali ten pohled.

Pak si zdvořile odkašlal na znamení, že jednání pokračuje. „Víš, moc mi nepomáháš. U letectva je vždycky místo pro dalšího pozistu.“

Pozista byl armádní slangový výraz pro vojáka, který nesloužil dál než na předsunuté operační základně neboli POZ. Arlen vlastně mluvil hodně o sobě. Upřímně řečeno, bylo to už dávno, co se k nějaké POZ vůbec přiblížil, natož aby se dostal za její ostnatý drát. V poslední době válčil hlavně s PowerPointem, vytvářel prezentace pro porady. Ale to je v pořádku. Masožravci by se neobešli bez býložravců. Tahle debata však nikam nevedla. „Necestoval jsi přece takovou dálku jenom kvůli tomuhle.“

„Kvůli tomuhle a dalším věcem.“

Jasně, ty další věci byly hlavní důvod, proč přijel.

„No, chtěl jsem si s tebou o něčem promluvit.“ Arlen se zatvářil skoro zaraženě. „Jde o Marnie.“

„Je těhotná.“

„Ne.“

„Chcete si spolu pořídit psa.“ Juan se vrátil se dvěma skleničkami whisky Glen Keith a ledem. „Díky, Juane,“ pověděl jsem mu a dostal za to k podepsání účtenku.

„Vine, chystám se ji požádat, aby si mě, však víš... vzala.“

To byl můj další tip. „Opravdu? Arlene! Gratuluju, kámo.“

„Trochu předčasně. Ještě jsem se jí nezeptal, takže ani nemohla souhlasit.“

„Jasně, ale tohle je otázka, která se pokládá, jenom když jsi si jistý odpovědí.“ Marnie byla Annina sestra. Přesněji řečeno sestra Anny Mastersové, mé bývalé kolegyně a, no, partnerky. Před očima se mi objevil Annin obrázek. Usmívala se na mě, její modrozelené oči se třpytily, slunce tvořilo melíry v jejích čokoládově zbarvených vlasech, jemný vánek si pohrával se svatozáří z motýlů nad její hlavou. Potom jsem ji však spatřil tak, jak jsem ji viděl naposledy, když jsem nesl v náručí její bezvládné tělo s potrhanou krvavou dírou v hrudi. Tu krátkou výpravu ve vzpomínkách do minulosti jsem však absolvoval s úsměvem ve tváři, protože co jiného jsem měl dělat?

„Chtěl jsem se ujistit, že s tím nemáš problém,“ řekl.

„Arlene, nemusíš mě přece žádat o svolení.“ A myslel jsem to vážně. Marnie byla o patnáct měsíců mladší než Anna. Když jsem ji viděl naposledy, vypadala, jako by Anně z oka vypadla, vlasy měla obarvené na stejný lesklý tmavohnědý odstín. Ale Marnie nebyla Anna. A já nebyl Marniin otec. „Jdi do toho, troubo. Dej na mě.“ Můj nejlepší přítel ženatý se sestrou mé zesnulé nejlepší přítelkyně. Byla v tom symetrie. Zvedl jsem sklenici. „Na tebe a na Marnie.“

„Díky,“ řekl. „Hodně to pro mě znamená.“

Přiřukli jsme si. „Tak kdy bude svatba?“

„Nevím. Snad brzo. Jestli řekne ano, budu tě chtít za svědka.“

„Přijímám pod podmínkou, že se svědkův přípitek nebude cenzurovat.“

„Platí!“ Arlenův úsměv pohasl. „No... počkej...“

„Pozdě,“ řekl jsem mu.

Vrátil se k již probírané oficiální záležitosti. „Posuneme se někam s tou druhou věcí?“

„Se kterou?“

„S tebou. Tvojí budoucností. Tím druhým důvodem, proč jsem se harcoval až sem. No tak, Vine. Služba je stvořená pro lidi, jako jsi ty.“

„To mi pořád připomínáš.“

„Jsi závislý na násilí.“

„A ty to se mnou myslíš jenom dobře.“

„Znám tě. Půl roku mimo a polezeš po zdi, budeš hledat průsvih, který bys mohl spravit, jenže budeš moct opravit leda tak kapající kohoutek.“

„A ten kohoutek by si měl dávat sakra majzla!“

„Víš, že mám pravdu.“

Ano, měl pravdu, ale chtěl jsem se ještě chvíli dívat, jak se potí.

Následovala další uctivá pauza, když Hong vystoupila z bazénu, přešla terasu, vysušila si vlasy a natáhla se zpátky do lehátka.

„Vine, já chápu, že z toho chceš ven. Ale poté, co jsi byl tak dlouho ve službě, budeš trpět separační úzkostí. Tak proč neodejít a zároveň zůstat?“

„Odejít a zůstat... Nezměnil sis jméno na Major Major Major?“

„Ať už to znamená cokoliv...“ Arlen mávl rukou, jako by odháněl obtížný hmyz, ale nejspíš to patřilo mně. „Podívej, povinnou dobu u letectva sis odsloužil už dávno, takže máš různé možnosti. Můžeš odejít a vstoupit do nějaké vládní civilní služby. Nebo můžeš přejít bez ztráty šarže nebo postavení k aktivním zálohám nebo Národní gardě, kde se ti služba bude dál počítat do důchodu v šedesáti, pokud budeš žít tak dlouho. Před pěti lety bych to považoval za nepravděpodobné, ale ty pořád ještě dýcháš.“

„Jsem jenom trochu starý střed terče hledající šíp.“

„Podíval jsem se ti na to a ze všech možností – kterých je hodně – bych ti doporučoval odejít z aktivní služby a zapsat se do aktivních záloh letectva jako IMA, rezervista pro případ mobilizace.“

„Odsloužit předepsaný jeden víkend měsíčně a dva týdny ročně.“

„Nebo odsloužit sto dvacet denních směn člověkodní během dvanáctiměsíčního období, ale to by záleželo na tom, k jaké jednotce bys nastoupil.“

„A co z toho by mi mohlo usnadnit situaci?“

„Možnost odejít a zároveň zůstat. Být jednou nohou mimo službu a druhou ve službě.“

„Jak jsem řekl, Major Major Major Major.“

„Můžu ti celkem zaručit, že s tvým služebním záznamem by ses jako IMA třeba dostal až do velení letectva.“

„Mohl bych velet letectvu? To je slovo do prance. Napadá mě jedna malá země, které by moc slušela atomovka. Vlastně několik zemí, ale jsou všechny tak nějak na jednom pískovišti. Myslím, že víš, o kterých mluvím.“

„Můžu tě nechat přidělit k jednotkám a organizacím v aktivní službě, agenturám bojové podpory, spojeným bojovým velením a dokonce ke Sboru náčelníků štábů... Kam budeš chtít. Letectvo chce udržovat své lidi zaměstnané, přeje si, aby vykonávali práce, které jsou zásadní v době války a při pohotovostních operacích, ale v době míru nevyžadují plné nasazení.“

„Práce jako je odpravování lidí.“

„Ber to vážně.“

„Beru. Řekl jsi to sám – zabíjení je pro lidi, jako jsem já.“

„Mám práci, která tě bude zajímat.“

„Jde o zabíjení?“

„Ne. Soustřed' se.“

„Je tam bar?“

„Ne, není. Vlastně jde o alkoholu prostou oblast a tamní vláda má hodně daleko ke stabilitě.“

„A tímhle mě chceš přesvědčit?“

2

Ronald V. Small @realSmall

Sýrie je díky mému předchůdci v troskách.

Kdyby tak měl koule udělat víc, jako Rusko! VELKÁ CHYBA!

A tak se stalo, že jsem se vrátil do služby jako letecký návodčí, velitel čtyřčlenné jednotky, kterou vysadil vrtulník na kopci na severu Sýrie obklopeném magory a vrahy jinak známými jako džihádisté. Jak naznačoval Arlen, byl jsem v letectvu a zároveň jsem v něm nebyl. Stal se ze mě IMA. Už jsem jako letecký návodčí sloužil, když jsem byl ještě mladík, ale od té doby se mnohé změnilo. Tohle byla nová válka, Afghánistán se stal dávnou minulostí. A ta práce dostala nové jméno – dispečer sdruženého terminálního útoku – JTAC. Možná proto, že naše práce je terminální pro lidi, na které navedeme bomby, ale mohlo by to poukazovat i na fakt, že ukončuje životy na obou stranách, protože v mé staré jednotce, 23. speciální taktické peruti, se náhle objevila volná místa.

Moje jednotka a já jsme přistáli na předměstí Latákie, syrského města nedaleko turecké hranice, kde jsme sledovali, jak ruské bombardéry tři noci za sebou zasypávají městské centrum trhavými a zápalnými bombami. A věřte mi, že Rusové si při své práci na přesnost moc nepotrpí. Tam, kde se černá bezhvězdá

obloha dotýkala země, se tyčil hřeben oranžových a žlutých plamenů táhnoucí se, kam až jsem dohlédl. Silueta vystřelovala nejvýš na místech, kde oheň stravoval nádrže s plynem a benzinem, nebo kde se k večírku náhle připojily nevybuchlé bomby.

Silnice pod námi byla ucpaná uprchlíky. Každou chvíli se došourali k malým ostrůvkům kouřícího světla z hořící nafty, kterou bojovníci ISIS zapalovali v dvousetlitrových sudech, aby zahnali chlad. Někteří uprchlíci jeli auty, ale většina šla pěšky, ubohá armáda zombií vlekoucích se ze tmy. Starci, ženy s pláčícími miminky, vyděšené děti, zranění muži, nemocniční pacienti a staří lidé na provizorních nosítkách – ti všichni se zoufale snažili uniknout z pekla, které stravovalo jejich domovy a jejich životy. Říká se, že když něčeho takového vidíte příliš, přestanete to vnímat, takže jsem tam asi ještě nebyl dost dlouho.

Nezdálo se však, že by džihádisté s uprchlíky nějak soucítili. Vykračovali si jako dobyvatelé, přestože je od jejich kořisti – totiž města – také oddělovalo nevybíravé bombardování.

Díval jsem se puškohledem s nočním viděním, jak dva muži v těch černých nindžovských pyžamech, na která si někteří z nich potrpí, zastavili bílé BMW. Proč to udělali, jsem netušil. Jeden ozbrojenec se pyšnil špinavě blond plnovousem a na hlavě měl *takíju*, čapku ve tvaru pilule, která zřejmě kdysi bývala bílá. Druhý byl malý a hlavu mu halil světlý turban. Zahraniční bojovníci. Trhnutím otevřeli dveře a vytáhli ze sedadel posádku – muže v obleku a ženu, nejspíš jeho manželku, zahalenou v *chimáru*, černém oděvu zakrývajícím hlavu a ponechávajícím škvíru pro oči, a *abáje*, černém plášti až na zem. Odhadl jsem je na středostavovský muslimský pár. Ze zadních sedadel bojovníci vytáhli shrbenou podsaditou ženu, také od hlavy po paty v černém; podle všeho babičku. Spolu s ní museli vystoupit dva výrostci v džínách a tričkách. Usoudil jsem, že si ti dva drsníci z Islámského státu vylosovali strážní službu a rozhodli se, že někdo zaplatí za to, že musejí stát ve svých pyžamech na zimě. Ten vysoký se světlým plnovousem vyházel z bavoráku kufry a krabice. Zavazadla se při dopadu na zem otevřela a obsah se

rozsypal po matně šedém hrubém písku, který se v těch oblastech vydává za hlínu. Ten zakrslý se v tom přehraboval hlavní kalašnikovu, nejspíš hledal cennosti.

Řidič a otec v jedné osobě padl na kolena a zdálo se, že bojovníky prosí, aby přestali, zatímco se proud uprchlíků rozděloval před narůstajícím nebezpečím stejně, jako se říční proud dělí před balvanem. Neslyšel jsem otcovy prosby, ale působily naléhavě. Odvážné, vzhledem k pověsti, jakou si bojovníci ISIS vysloužili. A právě když jsem na to myslel, sklonil zakrslý džihádista zbraň k boku a vypálil na otce dávku, která ho otočila a srazila do prachu. Seběhlo se to rychle. Chlapci nemohli chvíli uvěřit vlastním očím a pak se pokusili rozběhnout ke svému otci, který ležel na břiše tak mrtvý, jak jen mohl být, ale zadržely je matka s babičkou. Ženy je obestoupily a pevně objaly. Blondák k nim přistoupil s puškou v jedné ruce, ležérně namířenou na manželku. Přitiskl jí hlavě k hlavě. Ani se nepohnula. Pak ten hajzl obrátil pozornost k dětem. Babička se otočila, padla na kolena, zvedla ruce k obloze a prosila buď jeho, nebo Alláha o pomoc. Neměla velkou šanci ani u jednoho. Tihle chlapi si potrpěli na milosrdenství asi tak jako na vepřové.

Z budovy, z níž jsme nespouštěli oči, zchátralého skladiště vedle sudů se zapálenou naftou, vyšla velká skupina mužů. Jeden z nich měl na sobě něco, co vypadalo jako košile od vyřazené americké bojové uniformy, doplněná tradičnějšími černými kalhotami ISIS. Divoce zamával na blondáka, který o pár kroků ucouvl, sklonil zbraň a rozepjal paže, jako by říkal: „Co? Kdo, já...?“ Muž v maskáčích musel být jejich velitel, překypoval autoritou, udílel rozkazy. Jeho podřízení zareagovali, dva z nich odtáhli mrtvého manžela z cesty a hodili ho pod převislou střechu skladiště. Potom šéf uštědřil blondátemu bojovníkovi z každé strany jeden políček, zatímco cosi vysvětloval a ukazoval při tom na čerstvou vdovu s babičkou a dětmi. Velitel si sundal z hlavy turban a rozčileně si jím utřel obličej a prořídlý, převážně rezavý plnovous. Co jsme to tam měli? Spojené národy pitomců?

V uchu mi zazněl něčí hlas: „Šéfe, tohohle šmejda známe. Podívejte se mu na ruce.“

Když se o tom teď zmíním, uvědomil jsem si, že má pravdu. Ten chlap byl vysoko na seznamu osob určených CIA k zabití. Jeden dron Predator s raketou Hellfire byl v pohotovosti jen kvůli němu. Podle našich záznamů měl dvě krycí jména: Abú Bakr al-Džurdží, což znamená Abú Bakr Gruzínský, podle země ve střední Asii nacházející se hned pod Ruskem spravovanou říší jménem Ččena, a Al-Aleaqarab, Škorpión, protože měl osm nohou a paží a pobíhal po písku. Dobře, to nebyla tak úplně pravda, ale zjevně měl místo rukou jakási mutantská klepeta nebo něco takového. Podle všeho to byl také zabijácký parchant. „Co to pořád mám s těmi škorpióny?“ zamumlal jsem si, zatímco jsem z něho nespouštěl dalekohled.

„Šéfe?“ zeptal se jeden člen mé jednotky.

„To nic,“ odpověděl jsem. „Proud vědomí...“ Škorpióni hráli hlavní roli v nočních mŕrách, které se mi už nějakou dobu vracely – vlastně od mé první mise v Afghánistánu – a se kterými jsem se svým chlapům nehodlal svěřovat. Také mě v Africe bodl do tváře jeden parchant škorpión velký jako kočka domácí. Nesnášel jsem je a bylo jisté, že oni nemají rádi mě. S tímhle hajzlem Al-Aleaqarabem to nemohlo být jinak.

Sotva jsem tu nepříjemnou myšlenku stačil zahnat, vytáhl Škorpión odněkud pistoli a vyprázdnil zásobník do matky, ba bičky a těch dvou chlapců. Jen tak, bez zaváhání. Jako by to nic neznamenal.

Pistole mu poskočila v ruce snad tucetkrát, ale zvuk výstřelů nebylo na tu dálku slyšet. Lidská řeka se vyčila z břehů, běženci prchali před násilím. Když Škorpión odvedl svou práci, zamířil pomalu zpátky do skladiště a cestou udělal několik dalších posunků na své muže, kteří doběhli k mrtvým a odtáhli je z cesty, takže se rodina opět sešla u zdi skladiště.

Sakra.

„Alláhu akbar,“ řekl hlas v mém sluchátku. Bůh je veliký. Tím sarkasmem mě obdařil seržant první třídy speciálních sil

americké armády Bo Baker, černoch z Tennessee, který seděl na písku vedle mě za pozorovatelovým dalekohledem na noční vidění. „Prostě miluju pomáhat těmhle sviním, aby se mohly oženit se svými černookými pannami,“ dodal.

Taky jsem to miloval. Bohužel se celá oblast hemžila stahujícími se džihádisty. V tom skladišti dole se jich utábořilo dobrých padesát. Kromě toho jsme neměli zabíjení bývalých vůdců ISIS v popisu práce.

„U zadních dveří pět teroristů,“ řekl další hlas v mém sluchátku, tlumený, aby se nenesl v těžkém nočním vzduchu. To byl seržant Jimmy McVeigh, z amerických speciálních sil. Běloch z Brunswiku v jižní Georgii.

Ne že se na mě teď všichni sesypete za to, že jsem přidal do popisu Bakera a McVeigha barvu kůže. Zmínil jsem se o ní stejně, jako bych uvedl jakýkoliv jiný charakteristický rys – třeba divný účes nebo tetování na krku. Ale protože ani jeden seržant tetování na krku nemá, hlavy mají vyholené a jsou to normálně vysocí, urostlí a pohlední mladíci, kteří mluví tak silným jižanským přízvukem, až byste přísahali, že to vůbec není anglicky, mohli by být klidně dvojčata. Až na to, že jeden je bílý a druhý černý.

„Rozumím,“ odpověděl jsem a znovu se soustředil na hru. Na soucit nebylo moc času. McVeighovo varování mě tak úplně nepřekvapilo. O deset minut dřív jsme viděli ze skladu vyjít skupinu bojovníků vyzbrojených kalašnikovy, granátometry, lehkým kulometem a spoustou nábojových pásů. Usoudili jsme, že by mohli mít namířeno naším směrem. „Jsou ve střehu?“

„Negativní. Dva kouří a ostatní se smějí, jako na procházce.“

Dobře, takže než se začne dít něco zajímavého, proč se ve vyprávění nevrátit trochu do minulosti. Z toho kopce na předměstí Latákie jsme měli ničím nerušený výhled na všechny strany. Mým úkolem bylo vyhledat a identifikovat potenciální terče pro naše stíhačky F-15. Rusové však svým bombardováním hodili do našeho snažení vidle, takže se nám naskytla možnost splnit druhotný úkol naší mise – umístit na nějakou

vyvýšeninu TTS3030 TACAN. TACAN je přenosný navigační přístroj připomínající Jupiter 2 na chůdách. Nebylo mi úplně jasné, na co někdo potřebuje TACAN, když v dnešní době poskytují veškerá data pro navigaci satelity, ale dostal jsem to rozkazem a za jejich plnění jsem byl placený. Možná si někdo ve velení přál záložní systém a TACAN měl zajistit, aby někdo nepřeletěl cíl a neshodil náklad na Tel Aviv. Co se týká těch tří chlapů se mnou, jsou všichni zkušený seržanti z 5. skupiny speciálních sil (vzdušných) a jejich úkolem bylo chránit mi zadek. Aspoň jejich část mise šla podle plánu, protože můj zadek byl zatím nedotčený. Maják byl také na svém místě a zapnutý. Ale včera se objevili tihle stahující se džihádisté ISIS, které vyhnalo z města ruské bombardování. A od té chvíle jsme tam trčeli. To byl problém, protože bojovníci ISIS byli zkušený, což znamenalo, že dříve nebo později vzhlednou k našemu dočasnému domovu na kopci, uvědomí si, o jak takticky výhodné místo se jedná, a možná se zastaví, aby si půjčili trochu cukru.

„Máš je na očích?“ zeptal jsem se McVeigha.

„Ano, pane.“

Přestože byl seržant ozbrojený karabinou M4 s tlumičem, věděl jsem, že vyřídí některé z nich nebo všechny vojenským nožem. Věřil totiž, že ostří prokáže mrtvému víc úcty. Líbí se mi, když mládež ctí nějaké hodnoty, ale proč by měl mít úctu k těmhle džihádistickým šílencům, mi bylo záhadou.

Na kopci nás bylo devět. A budeme čtyři, jakmile Jimmy odešle naše nezvané hosty na jejich opožděné dostaveníčko s černookými pannami, které podle všeho čekají v Ráji na příchod čerstvých mučedníků.

„Alvine?“ zeptal jsem se do mikrofonu.

„Čistý vzduch.“

Seržant Alvin Leaphart ze Savannah v Georgii, třetí člen jednotky, byl o něco níž a hlídal hlavní vchod – skalní sráz a nepravděpodobný vstup do našeho dočasného domova. Alvin byl poklad, lidská obdoba tuponosého revolveru ráže .38. Drsný, brutální od pohledu a potenciálně smrtící, když se stiskla

jeho spoušť. A kolovala fáma, že to dobře umí i pěstmi, což bych si rozhodně nechtěl ověřit na vlastní kůži. Zdánlivě v rozporu se svou pověstí Alvin nosil v kapse na srdci fotografii své matky a obrázek panny Marie. Možná vás napadne, kde asi armáda takové chlapý hledá. Nehledá. Mladíci jako Jimmy, Alvin a Boa vyhledají armádu sami.

Takže zbývá já, Vin Cooper: jak víte, bývalý příslušník úřadu pro zvláštní vyšetřování, momentálně ve službách Velitelství speciálních operací vzdušných sil v hodnosti majora. Sto osmdesát osm centimetrů, sto pět kilo, třicet čtyři let, tmavozelené oči, několik jizev, na duši i na kůži. Zájmy: jednosladová whisky a nevhodné protějšky opačného pohlaví. Nebo jsem ten nevhodný protějšek já. Jednou jsem se oženil, jednou rozvedl a jednou málem zasnoubil. Tou snoubenkou měla být Anna, Marniina sestra. Ale tyhle plány se nikdy neuskutečnily, protože, jak jsem zmínil už dříve, zemřela, čímž dokázala, že nejspíš nejsem vhodný pro nikoho.

„Zneškodnění teoretiků,“ oznámil Jimmy McVeigh klidně, když je uspal navěky, aniž jedinkrát přerušil cvrkot cikád.

Po vysazení za nepřátelskými liniemi jsme se měli chovat nenápadně. A jak jsem řekl už dřív, postavit se těm džihádistům přímo jsme neměli v popisu práce. Ale zlikvidovat hlídku ISIS, což se ukázalo jako nepříjemná nutnost, znamenalo, že nám běžel čas. Nebylo pochyb, že někdo v tom skladišti, nejspíš pan Škorpión, bude dříve nebo později očekávat od svých kumpánů signál, že na nově obsazeném kopci je všechno pod kontrolou. Když ten signál nepřijde, vyšle další hlídku, a ta už bude ve střehu. Příslušníci ISIS byli sice náboženští fanatici, ale to z nich nedělalo špatné taktiky a bojovníky. Což představovalo problém, hlavně proto, že už tak vedlo z toho kopce příliš málo cest, na kterých bychom neskončili ve vacích na těla. Už jsme věděli, že vyzvednutí bude možné nejdřív za rozbřesku, do něhož zbývalo několik hodin. Ten časový rozvrh nám jasně nastínil Slingshot, naše velení na letecké základně Al-Udejd v Kataru, než nás před necelými šestatřiceti hodinami vysadili v téhle oblasti.

„Alvine, Jimmy. Ke mně,“ řekl jsem tiše. Nemusel jsem zmiňovat, co bylo zřejmé: že je načase se pohnout. Neměli jsme toho moc k balení – už jsme si posbírali svoje krámy včetně obalů od bojových dávek potravy a dalších předmětů, které by umožnily naši identifikaci. Pak tam byl samozřejmě TACAN, který budu muset sbalit a přemístit jinam. Takže ačkoliv jsme byli v podstatě připraveni k odchodu, museli jsme se ještě rozhlédnout kolem, jako když se podíváte v hotelu pod postel, než se odhlásíte.

„Majore,“ zazněl mi v uchu povědomý Alvinův hlas, „další ozbrojenci na cestě.“

„Čekej,“ odpověděl jsem a zvedl k rameni ostřelovačskou pušku M24. Puškohled na noční vidění namířený na skladiště ukazoval, že Škorpión postává se skupinou svých poskoků, kteří ukazující na kopec. Půl tuctu džihádistů se od nich už oddělilo a prodíralo se uprchlíky na cestě. Nabral jsem vzduch do plic a vypustil ho spolu se sprostým slovem. „Jimmy, změna plánu. Blíží se šest ozbrojenců. Zůstaň, kde jsi, jdeme k tobě.“

„Slyšíš to, šéfe?“ zeptal se Jimmy.

Když se o tom teď zmínil, uvědomil jsem si, že se vzdáleným hřměním zraněného města soupeří nové zvuky. Tepání listů rotorů. Ozývalo se nízko, nějakých sto padesát metrů nad zemí, a blížilo se k nám.

Ten zvuk přehlušoval dokonce i kvílení žen a dětí a křik mužů. Vrtulníky. Mazúl Aš-Šam’ún si odkašlal, aby se zbavil prachu na plicích a zvonění v uších. Dokázal po zvuku určit skoro všechna letadla i helikoptéry, zvlášť ty, ze kterých přšla smrt. Ustoupil dozadu, otřel si zakrvácené ruce o nohavice kalhot a nechal ty zběhlejší v první pomoci ošetřovat křičícího mladíka, který přišel o nohu a nejméně jedno varle. Mazúlův talent spočíval v něčem jiném. Otočil se doprava, doleva a znovu doprava a snažil se ten zvuk zachytit. *Víc než jeden vrtulník. Ale odkud přelétaly?* Tepání vydávané jejich rotory, které závan větru změnilo v zaječení, naznačovalo, že jsou, ano – dva. Byly blízko a přibližovaly se.

„Přineste granátometry!“ houkl na své mladé bojovníky a di-voce na ně zamával pažemi. Dva mladíci, kteří se usilovně snažili vypěstovat si plnovousy, odhodili cigarety na zem v kou-lich oranžových jisker a vynořili se z temného vchodu toho, co zbylo z bytového domu. Zvedli granátometry, pověsili si na ra-mena balíky rezervních střel a spěchali k Mazúlovi tak rychle, jak jim suť na cestě dovozovala. Jeden zakopl a zaštitil granátomet vlastním tělem, aby ho při pádu ochránil. „Rychle!“ křikl Mazúl se vztekem v hlase. Mladý bojovník se zvedl a belhal se dál.

Nad hlavami se jim náhle objevil jeden ze strojů a odhalil svůj zranitelný ocasní rotor. A stejně rychle zmizel za částečně zbor-cenou zdí. Ostatní bojovníci se vyrojili na ulici se všemi zbra-němi, které jim přišly pod ruku, a začali pálit za nízko letící siluetou, jenže přišli moc pozdě.

„Tajmulláhu! Faríb! Tudy. Rychle.“ Mazúl stiskl tlačítko na svém iPhoneu a na okamžik ho zvedl nad hlavu, aby Faríb s Taj-mulláhem viděli, kde je. Pak se otočil, proběhl úzkou uličkou a přelezl hromadu rozlámaných tvárníc a rozštípaných trámů, která ucpala průchod. Nedaleké ohně osvětlovaly tělo mladé ženy, z něhož se kouřilo pod spadlými elektrickými dráty. Nos mu naplnil nasládlý, odporný zápach. Dřív by se z něj pozvra-cel, ale teď už ne.

Mazúl byl za svou mrštnost odměněn dalším pohledem na vrtulník manévrující mezi zborceným zdmi a opět se rozběhl.

Rusové. Jejich bomby zabily jeho bratry, sestru a matku. Asadovi vrazi přišli v noci a odvedli mu otce a dva strýce. Mazúl si byl jistý, že teď tiše leží v nějaké jámě s chladnou hlinou v plicích a ústech ve společnosti dalších, kteří mluvili špatně o Asadovi a jeho stoupencích, nebo kteří byli z tohoto zločinu pouze obvinění kvůli závisti nebo dávno zapomenutému rodo-vému sporu. Jedinou Mazúlovou rodinou byli teď ti dva mla-díci, kteří se řídili jeho rozkazy.

Rusové byli vetřelci, kteří se do boje vložili se zpožděním a bombardovali Asadovy nepřátele, jež prohlásili za teroristy. Teroristy? *Byla moje matka teroristka? Žena, jejíž vášní bylo pečení?*

Američané a jejich přátelé byli nevěřící, pravda, ale bojovali na straně Boha proti straně Baas a alavitům, skutečným teroristům. Mazúl vychrchlal z hloubi hrdla hlen smíchaný s betonovým prachem a vyplivl ho. Rusové věděli o zabíjení, mučení a krvi prolité Asadem a přesto stáli po boku baasistů. *Jednoho dne vyříznu nějakému Rusovi srdce z hrudi, stisknu ho před jeho obličejem, natočím to na mobil a podělím se o to se světem. Bůh mu buď svědkem, udělám to, abych pomstil svou rodinu a zemi.*

Mazúl přeběhl náměstí, otevřené prostranství. Byla tma, ale vrtulníky bylo dobře vidět. Kde jsou granátometry? „Tady jsem!“ zařval na ně vztekle. „Oba běžíte jako tloušťící do kopce. Rychle!“ Reaktivní granát nebyl naváděná zbraň, ale Faríb a Tajmuláh už mnohokrát zasáhli cíl, když mířili na tanky a auta. V čem byl vrtulník jiný?

Jeho dva bojovníci se vpotáceli na náměstí a neobratně zápolili s granátometry. Ale vrtulníky letěly dál a znovu je zakryly trosky budov.

Mazúl vytáhl zpoza opasku pistoli ráže devět milimetrů a v zoufalství pálił za mizejícími stroji. Zásobník byl brzy prázdný a on tam zůstal stát s pocitem bezmoci pálicím na kůži jako oheň, plíce se mu dmuly a nos měl plný betonového prachu, kouře a zápachu krve a spáleného masa.

„Musíme se dostat výš,“ vypravil ze sebe udýchaný Tajmuláh.

Mazúl se rozhlédl po stínech a jeho pohled se zastavil na hotelu, který byl celý srovnaný se zemí až na stále stojící výtahovou šachtu a tři patra požárního schodiště držícího se zpola zborcené zdi. „Tam!“ řekl a rozběhl se přes náměstí kolem velkého kráteru po vybuchlé pumě. Dorazil k troskám hotelu, trhnutím otevřel dveře visící na jediném pantu a mobilem si svítil na cestu, když pádil po čtyřech schodech nahoru. Schodiště náhle končilo roztržštěným betonem a pokroucenými armovacími dráty. Ale třípatrová rozhledna mu poskytla pohled na vrtulníky rýsující se na pozadí z plamenů.

Tajmulláh dorazil jako druhý a lapal po dechu.

„Moc kouříš. Zase jsi přišel pozdě. Vidiš?“ Mazúl ukázal na mizející stroj, který začal stoupat ke kopcům za městem.

„Jeden ještě můžu trefit. Mám nabitý granát,“ odpověděl Tajmulláh.

Faríb dofuněl nahoru po temném schodišti.

„Jsou pryč,“ řekl trpce zklamany Mazúl a potřásl hlavou.

Faríb ukázal do noci. „Počkat... Podívej! Vidiš?“ Zamával pěstí nad hlavou a plácl Tajmulláha po zádech. „Chceš důkaz, že na nás Alláh dohlíží? Tamhle, ten blesk na obloze!“

„Letí potmě,“ řekl Bo, který si přestal cpát věci do batohu a naslouchal. „Nevidím je.“

„To jsou naše?“ zeptal se Jimmy.

Možná se někdo tam nahoře podíval dolů a uviděl, jak mizerně na tom jsme, a rozhodl se jednat a něco s tím udělat. Pak jsem si ale pomyslel, že to by spíš ve Washingtonu přistála mimozemská loď s delegací fialových ještěřích tvorů. „Ruské,“ tipl jsem si, zatímco jsem mžoural do noci. „Dva.“ Ruské stroje vydávaly jiné zvuky než vrtulníky Blackhawk, Lakota a Apache, jejichž vrčení bylo hluboké a monotónní. Ruské tryskové motory byly o pár generací pozadu a řvaly stejně jako ty naše staré.

„Šéfe, dole na dvanácté hodině,“ ozval se v mém sluchátku Alvinův hlas.

Rychlý pohled na skladiště mi prozradil, že se z něj vyrojilo hejno džihádistů jako much odehnaných z mršiny. Bojovníci vyběhli na cestu a shromáždili se kolem Škorpióna. Celkem dost jich bylo ozbrojených granátometry.

Pár vteřin nato se nad naším kopcem mihly ruské stroje s ječícími motory, dost nízko na to, abychom viděli jejich břicha. Byly to Hindy, těžce vyzbrojená útočná monstra, která i člověku postrádajícímu představivost musejí připomínat tlusté kobylinky. Přiletěly od oblastí nejvíc postižených bombardováním. Možná byly na průzkumu, zaznamenávaly škody, vybíraly cíle na další den. Nad našimi hlavami příkře vystoupaly

a změnil kurs na jih, ve směru na Hmímím, ruskou leteckou základnu na pobřeží jižně od města.

Ale zatímco jsem se za nimi díval, najednou se zdálo, jako by jeden ze strojů vybuchl zevnitř, v boku trupu mezi hlavním rotorem a kokpitem se objevila zející díra. Oba motory začaly z předního i zadního konce plivat plameny, jako by měl vrtulník vážné problémy s trávením. Snědl něco, co mu nesedlo, pravděpodobně úlomky kovu, a teď to z něj šlo ven.

„Vystřelil někdo od toho skladiště dole?“

„Negativní,“ zazněla jednohlasná odpověď.

Přesto jsem se nemusel ptát, abych věděl, že džihádisté jásají, plácají se po zádech, přivlastňují si tu zkázu na obloze. Místo toho jsem nespouštěl oči z toho vrtulníku. Točil se kolem své osy, nakláněl se dopředu a dozadu a měnil kurz, zjevně neovladatelný. Možná piloti zemřeli na svých sedadlech. Jako zázrakem jsem přežil několik pádů vrtulníků a měl jsem dobrý důvod ty krámy nenávidět. Raněný hind se tři čtvrtě kilometru daleko potácel po nebi jako opilec a posunoval se na východ.

Zkontroloval jsem Škorpióna a jeho muže, právě když se od davu oddělil jeden z nich s brýlemi na noční vidění a zvedl k rameni dlouhou trubku. Tohle nebyl granátomet.

„Pozor, šéfe. MANPADS,“ řekl Bo užasle.

Přenosný protivzdušný obranný systém. Nebo přesněji řečeno protiletecký raketový systém s odpalováním z ramene, který pravděpodobně obsahoval raketu. Překvapilo mě to stejně jako Boa. Kde sakra vzali *tohle*? Sotva jsem se stačil vyrovnat s tím, že džihádisté mají noktovizory. Jaká další moderní zbraňová esa vytáhnou tihle šmejdi z rukávu?

Střelec zvedl noktovizor na čele a okamžik nato vyskočila z trubky raketa, zažehla se a zamířila k svému cíli. Zasažený vrtulník byl snadný terč, jak se tam točil na místě, jeho motory vykašlávaly plameny a jiskry a další kouř a oheň se valil z díry v boku. A potom stín kroužící sto padesát metrů nad ním začal chrlít falešné cíle, souvislý proud doběla rozžhavených světlic. Terčem rakety už nebyl padající hind, tím byl doprovodný stroj.

Vystřelil z části oblohy, po níž se pohyboval, a snažil se uniknout před smrtící zbraní, která se k němu řítila trojnásobkem rychlosti zvuku. Vrtulník neměl šanci. Okamžik nato mě oslnil jasný zelený záblesk v puškohledu. Přímý zásah. Hind se zřítíl z oblohy v rostoucí ohnivé kouli hořícího paliva. O pár vteřin později narazil do nedalekého houští s mohutnou druhotnou explozí, jejíž tlaková vlna se převálila přes náš kopec, vysála mi vzduch z plic a zaútočila na moje ušní bubínky.

První zasažený vrtulník mezitím přestal rotovat ve vzduchu. Sklonil nos a vypadalo to, jako by s omezenou ovladatelností odlétal na východ. Možná byli piloti přece jen naživu. Nespouštěl jsem z hindu oči, dokud nezmizel za hřebenem přibližně tři a půl až pět kilometrů daleko na východoseverovýchodě. Žádný výbuch, helikoptéru jednoduše spolkla noc. Ale i když jsem na vlastní oči neviděl ohnivou kouli, byl jsem si prakticky jistý, že se nakonec zřítí.

Podíval jsem se na hodinky. „Je pár minut před druhou,“ sdělil jsem Boovi. „Zaznamenej čas a nahlas ty vrtulníky. A dej Slingshotu vědět, že přecházíme na náhradní plán. Taký nahlas pozitivní identifikaci Škorpióna.“

Baker sáhl do svého batohu a vytáhl vícekanálovou víceúčelovou vysílačku označovanou MBMMR, které ze zjevného důvodu říkal Mumla. Byla to krabice velká asi jako tři cihly narovnané na sobě, se samostatnou anténou SATCOM. Mumla si vyměňovala zakódované zprávy přísně tajné povahy s vojenskými komunikačními satelity na geostacionární oběžné dráze. Dva ruské hindy sestřelené při jednom útoku s pravděpodobností značných ztrát na životech – to bylo něco, co by lidé, kteří nám posílali výplaty, chtěli vědět.

Ten úkol měl seržantovi zabrat necelé tři minuty. Zbývalo nám ještě trochu času, než dorazí džihádistická hlídka. Snad.

3

Ronald V. Small @realSmall

ISIS, Amerika vám nesundá nobu z krku.

ČEKÁ NÁS VELKÉ VÍTĚZSTVÍ!

Velitel džihádistů, v Tbilisi známý jako Temurazi Kvinitadze Sumbatašvili a v této oblasti jako Abú Bakr al-Džurdží alias Abú Bakr Gruzínský alias Al-Aqarab neboli Škorpión, upřeně hleděl na kopec nad silnicí, jako by se snažil uhodnout jeho tajemství. Vyvýšenina byla vysoká a skalnatá a korunovalo ji houští ze zakrslých stromů a křovin. Nebylo na ní moc k vidění, ale vrchol byl dost vysoký, aby z něj bylo vidět na silnici v obou směrech. Pro vojenský mozek šlo o kopec, který bylo třeba obsadit. Hlídka, kterou tam vyslal před dvaceti minutami, se už měla dostat až nahoru, ale neopětovala signál: prosté zamávání baterkou. Možná se jeho muži setkali se zbloudilou jednotkou organizace Džabhat Fatah aš-Šám, Katá'ib Ansár aš-Šám nebo některé z mnoha dalších bojujících o zbytky Sýrie. Některé skupiny byly vůči ad-Dawla al-'Islámíja nepřátelské, jiné ne. Spojenectví se měnila, často přes noc. Jak tahle válka pokračovala, ti, kteří se jeden den přátelili, se druhý den stali úhlavními nepřáteli. *Dokážu si vás představit tam nahore, jak se se spojenci dělíte o chléb a sýr, baterku jste odložili stranou spolu se zbraněmi.*

A umím si vás taky představit pobité, přepadené ze zálohy a pohozené v křoví, s rudými úsměvy proříznutými na hrdlech.

Al-Aqarab svým instinktům kdysi důvěřoval, ale zklamaly ho už tolikrát, že se na ně přestal spoléhat. Nezabili ho snad málem dvakrát Američané; jednou při leteckém útoku na Aš-Šaddáda na severu Sýrie a pak znovu ve vesnici jižně od iráckého Mo-súlu, tentokrát pomocí dronu? V obou případech vyvázl jen z boží vůle, i když s vážnými zraněními. Velitel ISIS si uvědomoval, že se mu na rtech objevil ponurý úsměv.

Vzduchem se pohybovaly vlny kouře z ohňů v sudech a prachu zvedaného plahočící se masou uprchlíků.

Pokud tam nahoře čekaly problémy, podruhé tam už jeho muži nepřijdou nepřipravení. Sledoval, jak druhá skupina stoupá po strmé cestě klikatící se po úbočí kopce, dokud se neztratila v nočních stínech.

„Veliteli, jsme připravení!“ zavolal poručík ztracený někde v prachu a kouři a doběhl k němu. Tento bezvýznamný voják jménem Abdulláh Abdulláh, který přišel z Anglie, byl tloušťk s oválným obličejem hledícím z porostu vlasů a vousů. „Veliteli, prosím,“ vypravil ze sebe udýchaně, „máte instrukce pro muže, kteří tady zůstávají?“

Škorpión se na okamžik zamyslel. „Potřebujeme větší mobilitu, Abdulláhu. Taky benzin. Ať zabavují všechna projíždějící vozidla pro slávu Alláha a jeho chalífátu.“

„Postarám se o to, veliteli.“ Abdulláh Abdulláh se usmál, zjevně potěšený úkolem, který bude plnit, až Škorpión odjede.

Kolem zaparkovaného BMW pomalu projela blankytně modrá technical Toyota, pick-up s ukořistěným syrským čtyřhlavňovým kulometem ZPU na korbě, ozdobeným množstvím černých praporů, a zastavila před ním. Za bílým sedanem se už začala tvořit kolona. Škorpión k němu došel a otevřely se pro něj dveře spolujezdce. Interiér potažený černou kůží voněl novotou. Když položil botu na stupátko, ucítil také ženský parfém. Ano, ze všech BMW byl tohle jeho oblíbený model. Ne moc malý ani moc velký. Pátá série, čtyřdvéřový s turbodiese-

lem, satelitní navigací, autonomním řízením, odpružením, které je pevné i jemné zároveň... Uznale pokýval hlavou. Luxus a výkon. Kdyby tak byly cesty v lepším stavu. *Kdyby tak život nabral jiný směr. Kdyby tak získal inženýrský titul a stal se stavitelem místo ničitelem.* Protáhl si ramena a dovolil pevnému opěradlu, aby mu rozmasírovalo napětí v zádočných svalech. Interiér auta byl čistý, aseptický. Sedět v jeho pohodlí bylo jako vychutnávat si koupel. Cítil se očištěný.

Za BMW se táhla kolona patnácti dalších vozidel, nesourodá směsice ukradených aut, užitkových vozů a pick-upů, a posunovala se kupředu. Několik vozů se oddělilo dřív a zamířilo k nedalekému sestřelenému hindu, jehož místo dopadu označoval hořící les. Škorpión upíral pohled před sebe. Přežít takovou havárii bylo nemožné. Skutečnou hodnotu měl druhý vrtulník, ten, který zmizel v kopcích. V něm mohl s trochou štěstí někdo přežít. *Zajatí Rusové...* Pokynul řidiči, mladému Čechenci jménem Ortsa. „Rychleji,“ požádal a doprovodil to mávnutím ruky.

„Ano, veliteli.“ Ortsa položil dlaň na klakson a několikrát zatroubil, aby přinutil technical s kulometem zrychlit.

Škorpión si mnul ruce, aniž věděl, co dělá. Kůže na nich byla jako roztavený vosk, růžová a místy protkaná prasklinami, z nichž prýštily kapky, které zasychaly ve žluté krustě. Jako vždycky si ty strupy mimoděk olupoval a ignoroval bolest tam, kde by žádná být neměla. Prsty, zdroj fantomové bolesti, byly už dávno pryč. *Sestřelený ruský vrtulník. Ruští zajatci. Tučná kořist, která by mohla přesvědčit i ty zbývající hlupáky ve vojenské radě.* Pohlédl na Ortsu, který se rychle odvrátil, jako přistižený při spáchání zločinu. „Chceš se podívat, chlapče?“

„A na co, pane?“ zazněla nervózní odpověď.

Velitel zvedl levou ruku.

Ortsa odtrhl pohled od cesty, podíval se na Amírovu levou ruku a zjistil, že na ní zůstal jen palec a ukazováček.

„Úlomek kamene,“ vysvětlil Al-Aqarab, „který raketa z amerického dronu proměnila v řeznickou pilu. A tohle?“ Zvedl

pravou ruku. „Práce ruského detonátoru.“ Ukazováček a prostředníček chyběly a to, co zůstalo, bylo ještě zmrzačenější než levá ruka.

Věděl, že Orta nevidí ruce, ale pár klepet, děsivé přívěsky úplně jiného tvora – škorpióna.

„A na obličej se mi taky podepsal ten detonátor.“

Orta se neubráníl pohledu na muže, který je vedl, muže, o kterém se vyprávělo tolik příběhů. Polknutím, které nedokázal potlačit, dal najevo strach. Na trosky Škorpiónova obličeje se nedívalo o nic snáz než na jeho ruce. Kůže nesla sbírku hlubokých jizev, škrábanců, sečných ran a roztavené tkáně, která bránila růstu plnovousu. Místo něj tam byla jen mozaika různého zjizvení mezi ostrůvky prošedivělých rezavých chlupů.

Mladý Čěčenec řekl: „Až vstoupíte do ráje, veliteli, budou se panny prát o někoho tak slavně zraněného v Alláhových službách.“

Škorpión si dál mnul zaoblené pahýly zničeného masa a kostí se zbývajícími prsty. Zavrčel: „Co ty víš o ráji, hochu?“

„Vím jen to, co se píše v koránu a hadísu,“ připustil bojovník. „Toužím sloužit Alláhovi stejně, jako jste sloužil vy.“

„Pak by sis měl pospíšet. Moc času už nezbývá.“

„Je to pravda? Stahujeme se?“

Ztratili jsme Mosúl, Abú Ghrajb, Aleppo, Ramádí, Rakku, Fallúdžu, Tikrít, Dábiq... Vyhnali nás z Iráku. A teď utíkáme ze Sýrie. Nikdo nedostává zaplacení. Zásoby krademe. Nemůžeme používat vysílačky. Nesmíme telefonovat z mobilů ve strachu, že by se na nás sesypal déšť raket. Nemůžeme přijímat rozkazy. Nevíme, kdo z našich vůdců je živý nebo mrtvý. Vojenská rada, tedy to, co z ní zůstalo po neustávajících útocích dronů, stále mluví o vítězství, zatímco my jen nastavujeme záda nepřátelským kulkám. Ano, po všech těch bojích nezbylo skoro nic, čím bychom se mohli pochlubit. Zbývá jedině příslib ráje. „Vykonáváme Alláhu vůli,“ řekl.

Al-Aqarab pohlédl na mladého Čěčence za volantem, který se soustředil na cestu před nimi, zatímco jeli dál mlčky. Bylo snadné říct, co bylo třeba, když rozhovor probíhal jen v duchu.

Někteří džihádisté si mysleli, že ke konci ad Dawla al-Islamíji došlo z vůle Alláha a je pouze dočasný. Ostatní si šeptali, že je Alláh opustil. Zůstal vůbec ještě nějaký chalífát? Nebo byl chalífa, nástupce svatého proroka Mohameda, jen pouhá iluze? Všechno bylo tak jiné, když armády Islámského státu v Iráku a Levantě vyhrávaly. Ženy se stávaly jejich kořistí, když se valili pouští od jednoho vítězství ke druhému, pohrdali hranicemi, zabíjeli a znásilňovali, brali si to, co bylo po právu jejich – ať už peníze nebo otroky, mladí muži z celého světa se houfovali u černé vlajky spolu se ženami ochotnými uléhat s Alláhovými bojovníky a plodit děti pro chalífát. Ale ty dny byly už jen vzpomínkou. Západ se probral z apatie. Teď zbývalo jen zaplnit díru vytvořenou zabíjením. A až zabíjení dospěje ke konci, čeká je Ráj.

Mazúl doběhl k ambulanci, která zastavila v půli cesty v hromadě suti s jedním kolem pomalu se otáčejícím ve vzduchu. Motor pořád běžel a z výfuku se kouřilo. Přední sklo bylo rozbité stejně jako okno na straně řidiče, který byl zhroucený na zakrvácených dveřích a hlava mu visela ven. Světla bylo dost, aby Mazúl viděl, že muž má otevřené oči dívající se každé jinam – pohled smrti. Zastrčil muže zpátky do kabiny a podíval se dovnitř. Vzadu nikoho neviděl. „Tohle bereme!“ křikl. Tajmulláh s Faríbem přerušili své vlastní pátrání po autech, posbírali si zbraně a munici a doběhli k ambulanci. Mazúl otevřel dveře dokořán, sundal řidiči z klína airbag, popadl ho oběma rukama za košili a spěšně pronesl modlitbu pro případ smrti, tu, kterou znal až příliš dobře. „Ó Alláhu, odpusť tomuto muži a pozvedni ho mezi ty, kdož jsou vedeni. Pošli ho po cestě těch, kdo přišli před ním, a odpusť jemu i nám, ó pane těchto světů. Vyhlub pro něj jeho hrob a ozař ho v něm světlem.“

„Tomu říkám štěstí,“ utrousil Tajmulláh a hned té poznámky litoval, jakmile uviděl mrtvého řidiče za volantem.

„Kdybychom utrpěli zranění, aspoň bude poblíž sanitka,“ křikl Faríb, když otevřel zadní dveře.

Mazúl se posadil za volant a zařadil zpátečku. „Tomu řidiči nepomohla. A tobě taky nepomůže, když do ní nenasedneš.“

Faríb vyskočil na sedadlo spolujezdce a zavřel za sebou dveře, zatímco ambulance pomalu vycouvala z hromady sutí. Uvnitř to páchlo krví a dezinfekcí z několika silných plastových pytlů plných zdravotnického odpadu. Povalovalo se tam i staré, zakrvácené oblečení. Faríb sebral kalhoty, špinavé tričko a černý nikáb a nacpal to do pytlů. Už se je chystal zavázat, když ambulance vystřelila kupředu a on se uhodil do hlavy o držadlo. „Hej!“

„Drž se,“ řekl mu Tajmulláh příliš pozdě, když Faríb sklouzl dopředu a zaklínil se před přední sedadlo.

Mazúl zápasil s volantem a sanitka ostře kličkovala, vyhýbala se kráterům, jámám a zborceným zdem, které se ve světle jejich reflektorů tyčily jako překážky nebo hluboké stíny. Černou oblohu prosvěťoval oranžový opar, jak prach vymrštěný do vzduchu bombami odrážel světlo mnoha požárů.

„Je to dobrý nápad?“ zeptal se Faríb. „O ty Rusy se budou zajímat i ostatní.“

„A proto si musíme pospíšet.“ Mazúl pohlédl na mladíka. „Ta vlajka, kterou máš kolem krku. Sundej si ji, než tě kvůli ní někdo zastřelí. Kde jsi ji našel?“

„Sebral jsem ji na cestě.“

„Sundej si ji.“

„Chci ji spálit,“ řekl Faríb.

„Hořet budeš ty, když si ji nesundáš.“

Faríb nahmatal uzel pod bradou a jednou rukou ho rozvázal.

„Je dost nebezpečné bojovat s těmi kriminálníky i bez toho, aby ses musel bát, že tvůj hloupý život ukončí jeden z našich vlastních vlasteneckých Syřanů, což by udělali, kdyby na tobě tu vlajku našli.“ Mazúl pokračoval: „A pak bych se musel zodpovídat tvojí matce, které se bojím víc než Al-Aqaraba.“

„Jsem snad děcko?“ ohradil se Faríb.

Tajmulláh se na něho ušklíbl, vychutnával si jeho rozpaky.

„Pro svoji matku budeš pořád děcko,“ řekl mu Mazúl, „bez ohledu na to, jak hustý a šedivý plnovous ti naroste.“

Faríb si sundal vlajku z krku a nastrčil si ji pod košili právě v okamžiku, kdy se přímo před ambulancí zřítila budova. Mazúl strhl volant, naklonil vůz na dvě kola, na kterých jako by několik nejistých vteřin balancoval, než dopadl zpátky na všechny čtyři, až všichni uvnitř nadskočili. Pád domu způsobila původně nevybuchlá bomba, která vymrštila k obloze rozdrce-ný beton, tvárnice a kachlíky. Na sanitku pršely menší kousky cihel s velkými i malými úlomky kamene a Mazúl skoro ztratil vládu nad vozem, když do kapoty udeřil velký kus cihlové zdi, prorazil plech, jako by to byl papír, a odkutálel se na zem. Motor hlasitě zarachotil a zdechl. Mazúl si špinavou rukou vytřel prach z očí. Srdce mu divoce bušilo. Chybělo ani ne půl metru a zdivo by proletělo čelním sklem a zabilo ho. *I tak jsi už mrtvý, hlupáku. Nic si nenamlouvej. Jediné, na čem záleží, je pokračovat.* Sanitka však už dál nemohla.

Ronald V. Small @realSmall

Velké díky naší Armádě, té nejlepší na světě.

CHRÁNÍTE SVOBODU!

Starší letec přinesl zprávu důstojníkovi ve službě, majoru letectva Jillian Schellyové, která byla zabráná do rozhovoru o rostoucí ceně latté s dalším majorem.

„Pět babek!“ zvolala Schellyová s pohledem upřeným do papírového kelímku, jako by si hladina našlehané kávy s mlékem zasloužila byť jen zpola vážnou úvahu.

„Já vím. Směšné, co? Někde jsem četl, že kávovník je citlivý na teplotu. Až s ním zatočí globální oteplování, bude kafe za deset.“

„Pardon, madam,“ řekl starší letec postávající poblíž.

„Co máte?“

„SPIREP, madam.“

„Zdroj?“

„Quickstep 3.“

„Můžete mi to položit na stůl?“

„Myslím, že je to důležité, madam.“ Jinak bych tady nestál, abych osobně doručil tuhle zprávu tajných služeb, naznačovala řeč jeho těla.

Je od Quickstepe, kvůli kterému pracuješ i v tuhle nekřesťanskou hodinu. Soustřed' se, majore. Schellyová si papír vzala, přečetla rozšířovanou depeši a zvedla nad ní obočí. „Díky,“ řekla. Potom se obrátila k expertovi na klima: „Povinnost volá.“

Dvacet minut nato major Schellyová zaklepala na dveře staršího dozorčího důstojníka CAOCu, Centrálního sloučeného vzdušného operačního centra vojenského letectva Spojených států. Dveře byla zavřená, ale i tak slyšela rozhovor na druhé straně. Plukovník telefonoval. Podívala se na hodinky, povzdechla si a čekala.

„Co kdybys prostě řekla svým právníkům, ať zavolají mým právníkům?“ slyšela ho Schellyová říkat. „A oni nám pak budou moct naučtovat hodiny a zas nám oběma o něco snížit vyrovnaní. Copak nechápeš, jaká je to pitomost?“

Ticho. Trvalo už dost dlouho, aby Schellyová usoudila, že telefonát skončil, a je bezpečné dovolit kloubům na ruce, aby pokračovaly ve své práci.

„Dále...,“ řekl hlas za dveřmi.

Schellyová vstoupila. Plukovník Desmond Gladston rozčileně přerovnával papíry na stole. Jeho probíhající rozvod byl veřejným tajemstvím. „Zlepšete mi náladu, Jill, a řekněte mi, že nepřítel shodil atomovku na Buckhead v Atlantě.“ Gladston se na okamžik odmlčel, když si uvědomil, že řekl víc, než chtěl. „To je zase den. Nebo bych měl říct noc. Tak co máte?“

Schellyová předstírala, že neslyšela nic nevhodného, a podala mu hlášení označované zkratkou SPIREP. „Pane, jednotka Quickstep byla svědkem přeletu dvou ruských hindů v severní Sýrii. Jeden střela poslala k zemi určitě, druhý pravděpodobně.“

„Nejsou si jistí zásahem té druhé rakety?“

„Ne, pane. Nemohli potvrdit zřícení.“

„O přeživších tam nic není?“

„Ne, pane.“ Schellyová nemusela plukovníka ujišťovat, že Quickstepovy informace jsou důvěryhodné.

„Kreml bude nadšením bez sebe,“ utrousil Gladston suše

a nevědomky tak vystihl podtext zprávy. „Ta depeše není kompletní.“

„Ano, pane. Ztratili jsme s Quickstepovou jednotkou kontakt.“

„Proč?“

„Neprátelská aktivita v té oblasti, pane. Museli přerušit vysílání.“

Gladston se na okamžik zamyslel. „Zpracovali jste náležitě všechno potřebné?“ zeptal se. „Odkazy na mapu a tak dále?“

„Všechno, co jsme měli předtím, než se kontakt přerušil. Ano, plukovníku.“

„Potvrzují to nějaká další pozorování z té oblasti?“

„Ne, pane. Nikoho jiného tam nemáme.“

„Takže podpůrné informace jsou chatrné.“

„Spíš bych řekla žádné, pane.“

„No, když nevíme my, kam se zřítil ten druhý hind, nevědí to ani Rusové, ale budou pobíhat kolem jako bezhlavé slepice ve snaze ho najít. Předejte to nahoru obvyklým adresátům. Tohle spoustě lidí rozjasní ráno.“

Obvyklými adresáty myslel Sdružené zpravodajské centrum, Centrální velitelství na MacDillově letecké základně, Obrannou zpravodajskou agenturu, Bollingovu leteckou základnu, Spojený výbor náčelníků štábů v Pentagonu a CIA v Langley.

„Třeba bychom to mohli dostat pod kontrolu za malé pomoci dronu Reaper. Předám žádost.“ Gladston srovnal papíry od Schelly do úhledné hromádky, zavřel složku a podal jí ji. „To je všechno, Jilly?“

„Ano, pane.“ Vzala si složku. *Jilly? Jak by se ti líbilo, kdybych ti říkala Desie?*

„Sakra. A já tolik doufal v houbovitý mrak nad Atlantou.“

Ozbrojenci se rychle blížili a drželi se mimo cestu rozestoupení v řadě, bok po boku. Působili metodickým, chladnokrevným a zkušeným dojmem – což se o předchozí hlídce říct nedalo.

„Blíží se problém, šéfe,“ řekl Jimmy v mém sluchátku. Problém – přesně to jsem si pomyslel, když se objevili na dohled a opatrně se přibližovali, bohužel ne dost pohromadě na to, aby z nich McVeighův nůž mohl nadělat šiš kebab.

„Má některý z nich noktovizor?“ zeptal jsem se.

„Ne, pane.“

My jsme noční vidění měli, což nám poskytlo výhodu i přesto, že nebyla nijak zvlášť temná noc.

„Budeme je muset zneškodnit, šéfe,“ shrnul Bo tiše situaci.

„Rozumím,“ odpověděl jsem. Jak jsem řekl, přestřelky jsme neměli v popisu práce, ale teď jsme nemohli udělat nic, abychom se téhle vyhnuli.

„Postupuju k té šestici, obcházím ji směrem na západ. Potvrď.“

Alvin. Obcházel teroristy, aby na ně udeřil zezadu. „Slyším,“ odpověděl jsem.

„Rozumím.“

„Taky.“

„Rozumím“ a „taky“ přišlo od Boa a Jimmyho. Řekl jsem: „Střelíme od západu na východ, naše palebná linie je dvacet metrů od cesty. Čas na pozici?“

„Ještě dvacet vteřin, abych vás neměl v palebné linii,“ odpověděl Alvin tiše.

„Nestřílejte,“ řekl jsem. Nechtěl jsem, aby se mí chlapi postříleli navzájem. Zkušení příslušníci speciálních sil jako oni to věděli také, ale poukázat občas na něco, co je zjevné, nemůže uškodit.

Šest teroristů se pohybovalo pomalu, ale plynule, odhodlaně. Viděl jsem pět z nich; čtyři ozbrojené běžnými kalašnikovy, jednoho nějakým lehkým kulometem, nejspíš ruským PK vypáčeným z mrtvých prstů příslušníka syrské pěchoty.

„Vyberte si terče. Ten s kulometem je můj,“ řekl jsem.

Teroristé měli kvalitní neprůstřelné vesty ruské výroby.

„Vidím tě, Alvine,“ informoval nás Bo. „Už nás nemáš v palebném poli.“

„Rozumím,“ odpověděl.

„Na tři,“ řekl jsem. Cesta na hřeben vedla křovinatým terémem – porostem zakrnělých, nedostatkem vody strádajících stromů, nějakého druhu škumpy a suché trávy. Skýtal spoustu úkrytů před pohledy nepřátel, ale nebylo tam skoro nic, co by zastavilo kulku. Klekl jsem si na jedno koleno za zástěnu z křoví, kopřiv a škumpy, odkud jsem mohl nerušeně sledovat první teroristy, jak opatrně postupují shrbení nad svými zbraněmi, soustředí se, naslouchají, snaží se zachytit pachy ve vzduchu. Naše linie se od nich nacházela po větru a jejich pach, odér nemytých těl smíšený se štiplavým tabákovým kouřem, vypovídal o mužích, kteří jsou už dlouho na bojišti. Možná byli tam venku už tak dlouho, že se k nim nedostala zpráva, že tabák zabíjí. „Jedna, dvě –“ Už jsem chtěl vyslovit „tři“, když jeden z ozbrojenců padl na zem a rozkřičel se z plných plic. Okamžik nato začal kulomet střílet v plně automatickém režimu a jeho stopovky kreslily široké oblouky, jak džihádista páčil naslepo ve snaze zabít. Všichni jeho kumpáni se připojili divokou střelbou, reagovali jako lidé, kteří jsou ozbrojení a vyděšení. Jiskry ruských stopovek vždy zazářily a zmizely, ale žádná nemířila naším směrem.

Moje infračervená tečka tančila po džihádistově neprůstřelné vestě, poskakovala okolo jeho hrudní kosti. Nohy měl jako vrostlé do země a hrbil se, aby odolal zpětným rázům kulometu polykajícímu nábojový pás. Rychle jsem ohnul ukazováček. Jednou. Dvakrát. *Plop-plop*. Lehká útočná puška M4 poskočila a z hlavně s tlumičem vylétly dvě kulky s ocelovým pláštěm ráže 5,52 mm. Terorista se svalil dozadu, přestože byl zapřený nohama, a hlaveň jeho zbraně plivala stopovky k obloze v působivém oblouku. Lehce jsem pohnul hlavou, očima a pažemi a opět ohnul ukazováček. Dva výstřely ztišené tlumičem. *Plop-plop*. Terorista číslo dvě šel k zemi.

Munice SS109 vystřelovaná z pušky M4A1 by na šest set metrů pronikla třímilimetrovým ocelovým plátem. Té noci jsem střílel na vzdálenost necelých sta metrů. Bez ohledu na

kvalitní ruské neprůstřelné vesty už ti dva džihádisté putovali vzhůru k perlovým branám nebo jaký architektonický skvost je vítal v nebi.

Poté, co Bo, Jimmy a Alvin zlikvidovali své zvolené cíle, noc opět ztichla. Postavil jsem se a opatrně došel k čerstvým mrtvolám. Jimm McVeigh se tam dostal přede mnou. „Promiň, šéfe,“ řekl.

„Za co se omlouváš?“ zeptal jsem se ho.

Ukázal na zem, kde jeden z teroristů šlápl na džihádistu, kterého Jimmy předtím vyřídil nožem. To vyděsilo kulometčíka.

Šramot ve křoví mě přiměl otočit hlavu právě v okamžiku, kdy se na mě vrhl džihádista se zakrytým obličejem a zvednutým krátkým mečem. Moje M4 mířila k zemi a věděl jsem, že budu mrtvý dřív, než ji stihnu zvednout a vystřelit. Zvláštní, jak člověk ve zlomku vteřiny zpracuje všechny úhly a vzdálenosti a zváží nevyhnutelné následky toho, co se na něj řítí, ale nestihne zareagovat pozitivním způsobem, aby se ubránil. Periferním viděním jsem postřehl stříbrný záblesk a bojovník s mečem náhle zjistil, že má ústa plná jílcé armádního nože, jehož ostří mu trčí ze zátylku. Než se jeho tělo svalilo do porostu, špásoval už ten chlap s pannami.

Alvin přistoupil k mrtvému, položil mu nohu na krk a trhnutím uvolnil nůž. Ostří vyjelo ven se znepokojivým zapraskáním chrupavky zesíleným dutinou teroristových dokořán otevřených úst. „Obešel jednotku zezadu, šéfe. Nemohl jsem na něho pořádně zamířit.“ Pokrčením ramen přidal Alvin ke svým slovům omluvu.

Co člověk nadělá, že? „Lepší pozdě než nikdy,“ poznamenal jsem.

Začal zvonit nějaký mobil. Jednomu z mrtvých džihádistů se rozsvítla kapsa. Sáhl jsem do ní a vyndal starý mobil, jehož baterii držela na místě špinavá lepicí páska. Displej ukazoval jeden zmeškaný hovor. Stiskl jsem několik tlačítek a to, co jsem našel, mě znepokojilo. „Věřili byste, že tady mají tři čárky signálu?

Vypadá to, že před minutou někomu volal. Když budeme mít štěstí, do deseti minut dorazí kluk s pizzou na mopedu. Když ne, bude to pár dalších chlapů zdola. Bo, odeslal jsi zprávu o těch ruských hindech?“

„Ano, pane. I pozitivní identifikaci Škorpióna. Než jsem je informoval o našem přemístění, došel mi čas.“

„Nažhav Mumlu a informuj o tom Prak dřív, než někdo přijde prověřit ten kravál. Alvine, nespouštěj oči ze skladiště. Jimmy, ty dohlédni na přístupovou cestu. Nepárej se s tím. Když se něco pohne, zabij to.“

„Rozumím, šéfe.“

Zatímco Bo vybaloval vysílačku a anténu SATCOM, já prošťacoval mrtvé a zabavil půl tuctu mobilů, samé staré modely. SIMky jsem si strčil do kapsy jako dárek pro zpravodajce na základně a přístroje jsem rozdupal. Když jsem ten úkol dokončil, zůstal jsem stát a přemýšlel o... no, vlastně celkem o ničem, což byl důvod, proč jsem o tenhle úkol požádal. Poodešel jsem kousek po větru od čerstvě zabitých džihádistů, kde byl noční vzduch chladný a neznečištěný pachem krve a roztrhaných vnitřností, a zhluboka jsem se nadechl. Ach, ten prostý život. Nemusel jsem nic řešit, luštit žádné hádanky, mařit lstivé pikle, snažit se přechytračit génie zla. Musel jsem si jenom ohlídat, abych měl sbalených svých pět švestek – splněno; aby byli všichni moji chlapi naživu – splněno; abych měl jasné rozkazy – splněno. Všechno bylo, jak jsme říkali u nás doma, pintlich.

„Majore, vysílačka je Kevlarová Vesta,“ ohlásil Bo. Zvedl jednu z krabic a zastrčil prst v rukavici do zubatého otvoru, který tam neměl být. Kevlarová Vesta jako Kozama Vzhůru, nebo jiným slovem mrtvá. Druhá strana krabice byla uštěřená. „Musela koupit odraženou kulku.“

Aha, takže leda prd a ne pintlich.